

TURNUL VECHERE

SI VESTIREA PREZENTEI LUI CRISTOS

*"Pazitorule, cat mai este din noapte?
Iaca Soarele Dimineala, dar Intunecoasa ca Noaptea!"
Isaia 21: 11, 12.*

Vol. IV. LUNAR No. 9.
Dela Adam 6048. Septembrie Dela Chr. 1920.

CONTINUTUL

Zorile Dimineții Zilei Noui Aici	131
Desigur toți e se fie treziți acum	132
Domnia Dreptății Aproape	133
"Se lăpădam dar Lucrurile Intunerficului"	134
"Se umbra ca Fil' ai Luminei"	134
Triumful Iubirei	137
Ioan Scrie Despre Iubirea Creștinului	139
Iubirea o Insemnată Calitate Caracteristică	139
Iubirea un index a voinței lui Dumnezeu	140
Credera și Probarea Iubirei	141
In Iubire nu este Spalmă or Frică	142
Porunca Nouă	142
Serviciul Peregrin	143
Conferința Studentilor de Bihle la Ocna-Dejului	144

*"Pazu-m'am la straja mea, stam pe Turn, și căutam să văd
ce'nul v'a sice, și ce să răspund eu celor ce mi s'a opun."
Habacuc 2: 2.*

ȘTANCA VARSTELOR
ALTFUNDAMENT NIME
NU POATE PUNE
ORRESCUMPARĂ
PENTRU TOȚI

... pe pământ străntorare poșgarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17: 12-14), de șguduirea valurilor
(clășăbă dalniștite și turburătoare); așa, că oamenii mai și vor da sufletul de Irica și de așteptarea celor
vor să-și (vină) pe pământ și căci puterile cerului (ecclesiaticismul) vor și șguduite... Așa voi, când veți vedea
acestea fătașplându-se, să știți că este aproape împărația lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre
(și-vă bucurați); că s'a apropiat rescumpărarea voastră." — Mateiu 24: 33. Marcu 13: 29. Luca 21: 25-31.

MISIUNEA SFANTA ACESTUI JURNAL

Acest Jurnal este unul din primii factori or instrument a sistemului de instrucțiune Scripturală, "sau Seminarul Bibliei", ale cărui învățături sunt acum prezentate în toate părțile lumii civilizată de WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY (SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE), fondată în 1881 d. Chr. "pentru propagarea cunoștinței Creștine". Acest Jurnal nu este numai un mijloc de ajutor Studenților de Biblie (de orice categorii) în întrunirile lor să învețe și a reprezentanților călători trimși servește și ca un mijloc de comunicare pentru anunțarea conferințelor și a reprezentanților călători trimși de această Societate, numiți "Peregrini".

"Lecțiunile Bereane" (Fapte 17: 10, 11) ale acestui Jurnal sunt repetiții or subiecta reexaminată ale STUDIURILOR publicate de Societate, aranjate să opseleze pe toți membrii "Casei Credincioase", și foarte ajutoare tuturor vrednicilor de singurul grad onorabil acordat de Societate, adică, Verbi Dei Minister (V. D. M.), care, tradus în românește însemnează Servitoriul Cuvântului Divin. Lecțiunile Scoalei Internaționale de Duminică sunt special pentru Studenții Bibliei mai înaintați și învățători; de unii aceste sunt considerate a fi indispensabile.

Acest Jurnal stă ferm pentru apărarea singurului fundament a speranței Creștine, acum în general refuzat, rescumpărarea prin sângele prețios a "Omului Isus Christos, care s'a dat pe sine în rescumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți" (1 Petru 1: 19; 1 Tim. 2: 6). Clădind asupra acestui fundament sigur aur, argint și pietre scumpe (1 Corint. 3: 11-15; 2 Petru 5: 1-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea lui mai departe e: "Să facă pe toți să vadă ce e împărtășirea Misteriului care... de veghere a fost ascuns în Dumnezeu... cu intenția că înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să fie dată acum prin Biserica la cunoștință... care în vârstele trecute n'a fost cunoscută omenimei, după cum e acum descoperită". Efeseni 3: 5-9, 10.

Acest Jurnal stă liber de toate partidele, sectele și crezurile omenesti pe când el să strguese să aducă din ce în ce mai mult fiecare articulație și cuvântare în deplină subiecțiune la voia lui Dumnezeu în Christos cum e exprimată în Scripturi. El e astfel liber să declare cu îndrăzneală toate ce Dumnezeu și Domnul a vorbit — potrivit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică, ci convingătoare — potrivit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică, ci convingătoare — potrivit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică, ci convingătoare — potrivit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică, ci convingătoare — potrivit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE ÎNVĂȚĂ

Că Biserica e "Templul viului Dumnezeu" — Îndeoseb "lucrul mânelor Sale" — că construirea ei a fost în progres de-a lungul Vârstei Evanghelice — de când Christos a devenit Rescumpărătorul lumii și Platră Ungiulară a Tempului Său, prin care, când va fi stârșit, binecuvântarea lui Dumnezeu să v'a revărsa asupra tuturor popoarelor și ei să vor aproia de El. — 1 Corinteni 3: 16-17; Efeseni 2: 20-22; Facere 28: 14; Galateni 3: 29.

Că în timpul de acum ciopirea, formarea și lustruirea credincioșilor consacrați progresează; și că când ultima acestor "pietre vii... alese și prețioase" va fi gata, atunci marele Măestru le va aduce toate la oaltă prin Primă Inviere; și Templul va fi umplut cu gloria lui Dumnezeu și va fi locul de întrunire între Dumnezeu și oameni dealungul Mileniului. — Apocalipsul 15: 5-8.

Că temelul speranței, pentru Biserica și lumea, stă în faptul, că "Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moarte pentru fiecare om", "o rescumpărare pentru toți", și va fi "Lumina adevărată care va lumina pe orice om venit în lume", la timpurile Sale venite. — Evrei 2: 9; Ioan 1: 9; 1 Timoteu 2: 5, 6.

Că speranța Bisericii este: Să fie "asemenea Domnului ei... săl vadă așa precum este" și să fie "părtașă naturii divine" împărtășindu-se gloriei Lui ca împreună moștenitoare cu El. — 1 Ioan 3: 2; Ioan 17: 24; Romani 8: 17; 2 Petru 1: 4.

Că lucrul prezent al Bisericii e perfecționarea or pregătirea sfinților pentru lucrul și serviciul în viitor; să desvolteze în ea însăși orice har și fruct al spiritului; să fie mărturiea lui Dumnezeu la lume; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți a lui Dumnezeu în Vârsta viitoare. — Efeseni 4: 12; Matei 24: 14; Apocalipsul 1: 6; 20: 6.

Că speranța lumii să aillă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor, cari vor fi aduse tuturor de Împărăția lui Christos Mileniară — Restatornicire a toate ce a fost pierdute prin Adam în Eden, acelor cari cu bucurie și supunere le vor îmbrășa pe terminii lui Dumnezeu din mânele gloriosului Rescumpărător și glorioasa Lui soată, Biserica; pe când toți împotrivorii și nesupușii de voie liberă vor fi distruși. — Fapte 3: 19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

(THE WATCH TOWER)

PUBLICAT DE SOCIETATEA DE BIBLII
ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE

(WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY)

124 Columbia Heights □ □ Brooklyn, New-York, U. S. A.

BRANȘE: Bransa Engleză: 34 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W 2; Bransa Australiană: 495 Collins St, Melbourne, Australia; Bransa Sud-Africană: 123 Plein St., Cape Town, Africa Sudaică; Bransa Germană: 12 Honggerstrasse, Zürich, Elveția; Bransa Franceză: și Felgiană: 35 Rue des Communaux, Berne, Elveția.

Bransa Română:

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE

Strada Kővespad No 8 — Cluj, Cojocna, Transilvania
România-Mare.

În tot locul să se adreseze Societatea.

THE WATCH TOWER și Comitetul lui Editorial:
Acest Jurnal este publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care cel puțin trei au celit și aprobat ca adevăr fiecare și toate articolele ce apar în coloanele lui. Numele comitetului este: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, F. H. Robinson, G. H. Fische, W. E. Prage.

Acest Jurnal, The Watch Tower, este tradus și publicat în următoarele limbi: Franceză, Germană, Suedeză, Dano-Norvegiană, Filandeză, Italiană, Polonă, Lituană, Greacă, Maghiară și Română.

În Românește apare odată pe lună,
abonamentul să plătește înainte... 60 Lei
Un exemplar... 5 Lei

Olanda celor sărați în Domnul: Tuturor studenților de Biblie cari din cauza bătrâneții or altor infirmități și neputinți, sunt nelustare a plăti abonamentul acestui Jurnal, să trimită gratis dacă dănsii, trimit o poștă și-l cer astfel, totdeauna constatând cazul lor. Suntem mai mult de bucuroși ca toți aceștia să fie pe lista cetitorilor acestui Jurnal.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. IV

CLUJ Septembrie 1920 BROOKLYN

No 9

ZORILE DIMINETEI A ZILEI NOUI SUNT ACI.

Noaptea a înalțat, ziua sa apropiat; sa lăpădam dar lucrurile întunericului și să îmbrăcăm armele luminei.
Romani 13: 12.

DE SEASĂ mii de ani, decând primii părinți căzură în neascultare, în Eden, lumea a fost în întuneric, în ignoranță, în superstiție. Cu căderea lor din armonie cu Creatorul lor, s'a introdus noaptea neagră de păcat și moarte a pământului. În ea omenirea a fost toate alte numai fericită nu; plânsul, suspinul, durerea a negurat asupra ei, și la urmă s'a stins în moarte la întunecime totală. (Iov 17: 13.) Ea a fost o tristă noapte, care nu va fi uitată nici odată. Cum vârstele au decurs, noaptea și negreata ei gradual s'a așezat asupra lumii și întunericul a devenit tot mai gros. Astfel, pe timpul său, Isaia exclamă: „Iacă întunericul acoperă pământul și un nor des pe popoare.” (Isaia 60: 2.) Apostolul explică, că „deoarece oamenii n'au judecat de bun ca să aibă pe Dumnezeu în deplină cunoștință, și Dumnezeu i-a dat la ogândire netrebnică.” (Romani 1: 28—32.) În măsură cum omenirea s'a cufundat în degradare dela condițiunea perfectă și chipul moral a lui Dumnezeu, în care primul om a fost creat, în aceea măsură au mers ei în întuneric; și mintea lor a devenit necapabilă să deosebească între bun și rău, drept și nedrept, lumină și întuneric, adevăr și eroare.

Aceasta noapte a păcatului și morții e, în alte cuvinte, numită „domnia întunericului” pentru că întunericul a domnit în deplină maiestate. Satana e suveranul or regele acestei domnii. El e numit prințul întunericului, și lucră în își neascultării.” (Efeseni 2: 2.) Fii neascultării fiind mult mai numeroși decât fii ascultării, urmează că trecutul și prezentul a fost și este un timp întunecat. După patru mii de ani Isus a venit în lume, și cu toate că a adus o lumină prin care oamenii se iasă din întuneric și umble în lumină până va ajunge ziua deplină” — până va sosi Ziua Mileniară, Ziua de Lumină — „dumnezeul veacului aceștia” (Satana) a întunecat gândurile necredincioșilor, ca să nu le dea raze luminate. „Evangheliei.” 2 Corinteni 4: 4.

Fiind astfel orbii, întunecați de prințul întunericului, cetim că „lumina a venit în mult decât lumină.” Si aceasta a fost pentru că decât lumină.” Si aceasta a fost pentru că

„faptele lor au fost rele.” (Ioan 3: 19—21.) Reușirea Satanei de-a amăgi pe oameni, ducându-i în întuneric, a fost așa de remarcabilă de întreaga lor conducerea era mult lor mai puțin încărcată cu lucruri rele. Si înloc se permite lumina se cerce, se pătrundă și se reformeze conducerea lor, ei au urât lumina; ei s'au fost obicinuit cu lucrurile întunericului, obicinuit se steo în ei, și deci nu puteau suferi să lucească lumina asupra lor. Întunericul a fost așa gros, de când „lumina se arată în întuneric, întunericul nu o cuprinsă.” (Ioan 1: 5.) Astfel a continuat întunericul mai departe. Numai puțini, atunci și de atunci, au fost destul de înțelepți să considere lumina adusă de Isus, și aceștia au fost binecuvântați de ea.

ÎNTUNERICUL VA DA LOC LA LUMINĂ.

Scripturile însă spun, în mod însemnat, că Planul lui Dumnezeu nu e se lase omenirea pentru totdeauna în întuneric, ci-că la timpul de el hotărât întunericul va fi împrăștiat și blestemul, ce de seasă mii de ani stă asupra rasei noastre, va fi ridicat; atunci va veni lumina sa, binecuvântarea divină. „Lumina cunoștinței de gloria lui Dumnezeu va acoperi tot pământul” adâncimea oceanului, (Habakuk 2: 14.) Noi deja suntem în zorile acestei Dispenzații noi, întunericul prinde a da loc luminei, nu în doctrinele și chestiunile Bisericii numai, ci și în toate chestiunile lumii pe toate liniile. În ultimii patruzeci de ani trecuți, lumea a venit o de zece ori însușită lumină mai multă decât în toți cei seasă mii de ani care i-a întrecut; și lumina întruna crește de ce tot mai briliantă. Aceasta nu e pentru că oamenii de azi sunt mai cu capacitate decât cei din secolele trecute, dar pentru că după Cronologia Biblică, în ultimul pătrar de secol, noi trăim zorile unei Dispenzații Nou, care se fie o Dispenzație de iluminare generală. Lucrurile vechi, de orice catagorie politică, socială, religioasă, astăzi se topec în razele strălucitoare ale luminei dela Ziua Nouă care prinde așa tindo razele ei pătrunzătoare asupra lumii, chiar și prin norii grosi de strămtorare care acopere încă lumea.

Si afară de puțini, poporul lui Dumnezeu, care are informație din Scripturi despre situația or starea de azi și ce are se urmeze în viitorul imediat, toate popoarele lumii sunt în nedumerire, în frică, „de cele ce vin preste pământ.” Unii dintre înțelepții lumii prind și da seamă că omenirea se află azi într'un period transitor, într'un proces de schimbare; dar ignorând Bib'ia, care explică afacerile, ei sunt în necunoștință despre rânduiala nouă în care omenirea este deportată și „inima lor tremură de frică,” cum Domnul înainte a spus.

Incurând domnirea întunericului, a păcatului și a morții, desub printul întunericului, va da loc Domnirii Dreptății, binecuvântărei și vieții, sub Printul Luminei, Domnul nostru, Isus Christos. Cât de doveditoare sunt toate împrejurările prezente de aceasta! Dacă aceasta a fost adevărat în ziua Apostolului, că noaptea era pe atunci înaintată, cu cât mai mult e aceasta expresiune adevărată astăzi când noi actual zărim zorile dimineții Zilei Noi!

DESIGUR TOȚI E SE FIE TREZIȚI ACUM.

Lumina gloriosului Soare a Dreptății deja prinde a scipi pe vărfurile munților. El însă nu va luci pe deplin asupra lumii până nu totii membrii Bisericii lui Christos vor fi împreună cu el glorificați și înălțați în împărăție. Atunci va urma legarea domnitorului prezent a întunericului și regatul său de superstiție și eroare și păcat va fi desființat.

În versul (11) dinaintea textului nostru, Apostolul trage atențiunea credincioșilor la marea lor responsabilitate, zicând, „Si această fiind că știți timpul convenit, că acum e ceasul va voi se fiți deșteptați din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât când am crezut.” Ah, cu cât mai mult sunt aceste cuvinte mai semnificatoare nouă azi! Creștinul e să și dea seamă, că lumea în cei șasă mii de ani trecuți a fost într'un fel de ameteală în ceea ce privește lucrurile mai prime, mai bune, mai nobile și mai valoroase. Când copiilor lui Dumnezeu parțial prinde a li se deschide ochii spiritual, toate iau altă întorsătură; și el începe a judeca, a măsura lucrurile dintr'un total desosebit punct de vedere. Când ochii săi, gradual, se deschid în mai mare măsură, toate iau o diferită înfășurare, și el devine instare a socoti și apreenția valoarea lucrurilor și bunurilor vieții prezentă din punctul lor de vede adevărat, și le află, fără multă greutate, a fi nevrednice de comparat cu glorioasele prospecte ale vieții viitoare. El privește că istoria omenirii a fost una de chin și vai sub domnirea păcatului, și că o dimineată fericită a marelui saba de odihnă și reînșufletire se apropie.

Spiritul Sfânt e lumina Bisericii, prin carecare suntem special conduși în Adevărul

și glorioasele lui Dumnezeu proviziuni pentru noi. Sfântul Pentru ne spune, că avem de temeiul Cuvântul Profetic, pe a cărui informațiuni și îndreptări ne putem baza cu desăvârșire, și la care, el ne trage atenția, „facem bine dacă luăm aminte că la lumină în loc întunecos.” (2 Petru 1:19.) Această lumină mereu lucește pe „cărarea celor drepți tot mai mult (și) luminează până se face Ziua deplină.” (Proverbele 4:15.) Suntem încă, și vom fi, în locul întunecos până ce întunericul va de pe deplin loc la lumină și Ziua deplin se va arăta. E fericitor a ști, că suntem tocmai la reversatul zorilor acelei zi. Deci, cum Apostolul ne îndeamnă, facem bine se luăm o deaproape luare aminte și studiere a cuvântului profetic; de barece el este „lampa picioarelor noastre până Ziua va lumina.” — Psalm 119:105, *iniqua est*

Din scrierile Apostolilor, și special din ale Sfântului Pavel, se învederează, că mulți din frații timpului Apostolic cugetau, că Apostolul da înțelesul venirii Domnului în oricare moment. Apostolul însă evident nu a avut o atare idee; de oarece, în una din epistolele sale, înainte le explică cum va veni aceea zi; că mai întâi are se vină un timp de specială persecuție pentru Biserica; că Domnul va permite rătăcirii puternice dela credința unorat, că „omul păcatului,” va veni întâi, va fi manifestat și pe urmă distrus. El ia asigurat că venirea Domnului trebuie se fie precedată de o mare cădere înlături dela credință — apostasia. El îi reamintește: „Vouă vi s'a spus mult despre sistemul fărădelegii că are să se ridice și desvolte. Știți acum, că Ziua Domnului absolut nu poate veni înaintea de se înălța „urâciunea pustierii” în Tempul lui Dumnezeu, cum e prezisă prin Profetul Daniel, înștiințându-i, le zice, „Să nu vă amăgească cineva în nici un chip; căci aceea zi nu va veni, de nu va veni mai întâi apostasia.” — 2 Tesaloniceni 2 în reg capitolul.

TIMPII HOTĂRĂȚI A LUI DUMNEZEU.

În epistola sa către Biserica din Corint, Sfântul Pavel a declarat, „Nu toți vom dormi, dar toți vom fi schimbați.” (1 Corinteni 15:52, 52.) Biserica a cugetat că ea de atunci nu vor dormi. Pavel însă s'a referat la Biserica ca și întreagă, arătând că unii din membrii ei — ultimele — vor rămânea până în Ziua lui Christos; acea e, aceia cari vor trăi la timpul rentoarcerii Domnului nu vor trebui se stee în normânt, adormiți, cum au trebuit toți credincioșii indecursul vârstei evangheliei, includat Apostolii, ci vor fi „în chipeaia ochului schimbați.” Pavel și Petru ambi au dat de înțeles că nu vor fi dintre aceia cari vor rămânea se fie într'un moment schimbați, din contră, ei au asteptat se stee în normânt în așteptare după respalata lor în „ziua aceea.” — 2 Timoteiu 4:7, 8.

Se face o gravă greșală de mulți frați creștini prin cugetând că lucrarea lui Dumnezeu este nehotărâtă, fără ordine, că n'are nici început nici sfârșit; și deci nimenea nu poate ști nimic despre ea. Venind însă la Scripturi, suntem îndată informați că „toate (și) au timpul lor, și pentru tot lucrul este timp.” (Ecclesiastul 3 : 1.) Apostolul ne vorbește, că Dumnezeu are „timpuri convenite” — hotărâți, definiți. De pildă, citim, „Dar când veni împlinirea timpului, Dumnezeu trimise de la sine pe Fiul său,” etc; iară, „Isus veni în Galilea predicând evanghelia...” zicând: „împlinit este timpul,” etc. (Galateni 4 : 4, Marcu 1 : 15; 1 Timoteiu 1 : 6.) Vedem astfel, că lucrarea divină e în ordine, cu timp și anotimp întocmiți, că nimic nu se face din întâmplare. Și corectând Scripturile indeamănuntul, și învățând mai bine Planul lui Dumnezeu, aflăm că el a descoperit ceva referitor la lungimea nopții aceștia de păcat și când are să sosească dimineața cu binecuvântările ei fericitoare. Apostolul a avut destulă cunoștință se cu-poască, că dimineața vine, și că atunci noaptea se va termina. El a știut, că la a doua sa venire Christos va fi Soarele Dreptății. Noi încă știm aceasta. El a știut că „lumina lumii, care va lumina (în ziua aceea) pe orice om venit în lume”, va fi Christos. Noi la fel știm aceea; și mai mult, Domnul și Apostolii ne descoperă prin scrierile lor, că Biserica adevărată în glorie va fi, împreună cu Isus, Soarele Dreptății, care se va ivi, „cu vindecare sub aripile sale,” spre binecuvântarea și ridicarea și luminarea întregii omeniri.

Noi știm ceva despre timp și anotimpul lui Dumnezeu. Totuși, este diferență între a ști ziua și ceasul literal. De pildă, un amic scrie, celuilalt, că la o zi dată va veni în vizită la dânsul. Când ziua dată sosește, așteptătorul poate zice: Aceasta e ziua, astăzi am să merg la gară să mi aștept amicul. Da, aceea e ziua, dar el nu știe la câte ore în aceea zi, înainte or după amiază, sosește amicul său. El știe pozitiv că aceea ziua, în care amicul său, înainte or după amiază, are să sosească. Tot astfel a asigurat și Domnul pe poporul său, că ei nu vor fi lăsați în întuneric, că ei vor avea destulă lumină, destulă cunoștință, destulă informațiune despre Ziua sosirii sale; că ei nu vor fi cu lumea, încât „ziua (aceea) să și apuce ca un fur” — I Tesaloniceni 5 : 4, 5; Luca 21 : 35.

Doamne! așa de sigur cum noi suntem dintr-o „frație”, nu va veni preste noi „ziua aceea ca un fur”. Noi vom ști în ce mod se va așteptăm, vom ști timpul sosirii ei. Aceia cari cugetă, că Apostolul n'a avut cunoștință despre venirea ei, și că, noi credem, priviri superficiale, a unor Scripturi. Ieă, de pildă,

textul în discuție: „Noaptea a înaintat, Ziua s'a apropiat!”

DOMNIA DREPTĂȚII APROAPE.

Ziua vorbită în textul e ziua de pe urmă. Vorbind despre învierea fratelui ei, Marta a zis, „Știu că va învia la înviere, în ziua ceea de pe urmă.” (Ioan 11:24. Testament.) Ziua de pe urmă e Ziua mare a Saptea din Septemăna lui Dumnezeu, de una mie de ani ziua. (2 Petru 3 : 8.) Aceasta zi nu va fi un timp de noapte, ci unul de lumină: Fiind aceasta astfel, celelalte seacă zile reprezintă noaptea întunecoasă a păcatului. În Dimineața Zilei Noi, domnia prințului întunericului e să fie distrusă de Prințul Luminii, și astfel mărețea Zi va fi introdusă. Din acest punct de vedere, alor Seacă Zile mari, de una mie de ani Ziua reiese că Apostolii și Biserica primitivă vetuia în a Cincea Zi — și era remasă să intervină numai una Zi până la a Șaptea, cu a cărei sosire se va ivi strălucirea prezentei Domnului în lume spre iluminarea rasei umane. Din acest punct de vedere cuvintele Apostolului sunt clare.

Indercursul vârstelor întunecate, poporul lui Dumnezeu i s'a permis numai oareșicare măsură de lumină, o cunoștință mărginită. Dar ei au avut unele semne mărețoare. Astfel când se dezvoltară Papalitatea, poporul lui Dumnezeu a zis: Iacă „omul păcatului” — aceasta e apostasia prezisă, rătăciră despre care ni se spunea așa mult. (2 Tesaloniceni 2 : 3, 4.) Astfel ei se putea localiza, la ce haltă a nopții întunecoasă se află. Afară că în vârstele întunecate era tocmai o clară înțelegere că Papalitatea e „omul păcatului”. Inșă nu era intenția lui Dumnezeu să se călăuzeze Biserica în deplinătatea Adevărului atunci, de oarece nu era încă timpul său convenit. Timpul său convenit a fost perioada din urmă a acestei nopți, sfârșitul vârstei Evanghelice, unde toate ce aparțin Zilei Noi și Domniei ei de Dreptate și Adevăr vor fi descoperite și clarificate. — Daniel 12 : 9, 10.

Nu pretindem că noi de acum știm ziua literală, de douăzeci și patru de ore, pentru stabilirea Regatului lui Christos; dar pretindem că nu suntem în ignoranță despre timpurile și sezoanele venirii ei. Copii lui Dumnezeu a fi în totală necunoștință de sosirea Zilei și Regatului, însemnează că ei sunt necredincioși; că sunt atât de îngropați în afacerile lumii și vieții prezente de au puțin interes în venirea ei. Astfel aceștia se dovedesc nevrednici de Impărăția viitoare, de oarece mulțumirea lor cu starea prezentă indică că nu sunt doritori după ceea viitoare.

Ei nu au timp, nu se simt înțeresanți, se examinează Lampa lor, Scriptura, spre a afla cât mai au a călători până se „face ziua deplină.” Desigur atari nu sunt dintre „frați”, cari sunt „fii ai zilei”, dar parte de lume;

mult or mai puțin stăpâniți de spiritul ei și în aceea măsură în întuneric cu ea.

Privind înapoi, Apostolul a observat că pe timpul său 4178 de ani din domnia păcatului și întunericului asupra lumii era deja trecut. El astfel putea cunoaște că cu adevărat noaptea este mult înaintată, că fericita Zi de libertate și binecuvântare se apropie. Și noi de acum, trăind în zorile acelei Zi, suntem cei mai favorați de Domnul; putând vedea particularitățile timpului prezent și viitor cum în zilele Apostolilor nu era cu putință. Aceasta nu e pentru că suntem mai capabili decât sântă trecutul, ci pentru simplul fapt, că suntem tocmai la pragul Vârstei Aurii. Cu completarea lucrării secerișului, va urma transformarea domniei răului și locul ei va fi ocupat de domnia dreptății. Cât de fericitor e a ști că aceasta o acum tocmai la ușă. Prezentă Strămtorare e așa. Desigur, acum e ceasul ca copii lui Dumnezeu să se miște din paturile lor, se schimbe hainele întunericului și se îmbrace armele luminei, armele zilei. Desigur acum e ceasul, că toți cari pretind a fi „fii ai zilei,” se fie cu deplămătare treziți din somn, se desbrace jos toate s orice lucruri ale întunericului, se îmbrace armele luminei și esind se salute Ziua Nouă. Ce rușine acelor, cari pretinzându-se fii ai zilei, și în oarecare măsură treziți din somn, continuă în veștințele de noaptea ale întunericului, în fața și zorile strălucitoare ale Dimineții!

„SE LĂPADĂM DAR LUCRURILE ÎNTUNERICULUI.”

În cunoștință de minunata Zi ce e aproape se revarese asupra noastră și asupra lumii întregi, cum e noi, aceia cari nădăjduim la o împărtășire în glorioasa împărăție a acelei Zi, se ne purtăm? Cum se datorește nouă se vețuim? Ah! declară Apostolul, dacă suntem „fii ai Zilei,” noi avem se arătăm, se dovedim prin viață, prin cuvânt, prin fapte. Poporul lui Dumnezeu — adică, fii luminei — sun' ambasadorii or reprezentanții Regatului lui Christos în lume. (2 Corinteni 5:20.) Ei au se spună la popor despre glorioasa Zi cu proviziunile și bogățiile ei multiplicătoare de lumină și binecuvântare; e se ajuto se compare prezentele cu mărețele condițiuni cari vor exista sub Regatul lui Christos din aceea Zi.

Ce e noi se facem? Noi trebuie se lepădăm lucrurile întunericului; orice este egoist și păcătos — de oarece ce egoist e păcătos și ce e păcătos e egoist. Avem a lepăda aceste pentru că aparținem unei ordine de lucruri noi viitoare. Lucrurile or armele întunericului sunt orice lucruri ce n'ar sta aprobarea luminei Zilei Nouă toate aceste sunt a fi prompt lepădate de toți cari aspirează după favoarea Domnului. Lasă se ne amintim bine, că noi aparținem Dispensației Noui, Zilei Noui, și nu cei vechi, și se cere deci se

vețuim în acora cu cetățenia și responsabilitatea noastră față de Prințul Luminii în opoziție cătră prințul întunericului, lucrurile și căile sale.

„SE ÎMBRACĂM ARMELE LUMINEI

Noi ne am înscris cu Christos, că ne vom lupta contra vrămașilor creaturii noi. Noi vom fi vrednici fii a lui Dumnezeu numai în măsură cum ne srguim a ne lupta o luptă bună a credinței pentru câștigarea premiului mare a regatului lui Christos. Și când em lăpadat armele întunericului, ce trebuie noi se facem? Trebuie se îmbracă m' armele luminei. Ce e armătura luminei? Ea este ceea ce ne protejează de săgețile Adversariului, includat „coiful mântuirii” — protecția intelectului nostru, care ne scutește de atacurile șirete ale dușmanului.

Cum Apostolul ne îndeamnă, așa geț se „stăm având încins mijlocul nostru” cu adevărul și îmbrăcându va cu plăcea dreptății; încălțind picioarele voastre cu gătitura evangheliei păcii; luând cu voi la toate scutul credinței, prin care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Și luați coiful mântuirii, și a spiritului spadă, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Efeseni 6:14-17.) Aceasta e armătura cu care trebuie se stăm împotriva celui rău și se rezistăm atacurile păcatului ce apelează la slăbiciunile degradatei naturi vechi, dacă e se eșim „mai mult de învingători” prin Christos care ne întărește, spre a putea fi din glorioasa companie de „bătători” cari vor cu lege laurii victoriei Regelui regilor.

Suntem înainte incunoștințați de Apostol, că perioada aceasta, în care se face schimbarea domniei prințului întunericului în favoarea Prințului Luminii, va fi în deoseb o „zi rea” — un timp de mare cercare în care toți fii luminei vor fi crucial probați. Ea este ziua în care „lucrul fiecăruia va fi corbat ce fel este.” Este o zi de cercări însoțite, din care numai pur aurul, argintul și pietrele scumpe vor scăpa nearse; iar lemnele, fânul și trestia de eroți și tradițiuni omenești vor trece cu mare tuteală.

„SE UMBLĂM CA FII AI LUMINEI

Toți cari sunt adevărați ai Domnului e se „umblă cuviincios ca în timpul zilei.” Nu suntem încă deplin în aceea Zi; dar dacă aparținem ei, și nu celei de față, suntem înțelțați precum și obligați a vețu atât de aproape de stindardul perfect al viitorului cât ne este cu putință. A vețu astfel, va însemna trăgăduire de sine în multe privințe, va însemna a fi greșit înțeles, fals prezentat de toți cu cari venim în atingere. Va însemna că vom fi socotiți de nebuți, considerați a fi dușmani — nu atât de mult de aceia cari sunt în întunericul gros, ca de aceia cari se pre-

tenționează ca popor al lui Dumnezeu, a fi fii ai lumii, dar în realitate sunt ai întinericului, preferându-și ferocitatea în loc de lumină și adevăr; de multe ori, ni e teamă, pentru peritoarele interese personale și materiale, onoare și câștig.

Apostolul continuă figura graiului său ce se referă la Ziua viitoare, în comparație cu trista noapte de păcat și moarte, în durata căreia răul a predominat. Scripturile în mod negreșit declar, că făptuitorii de rău și pro-povăduitorii învățăturilor neadevărate și frauduloase politice, sociale și religioase, își preferă se stea în întineric, că adevăratele lor ținte și obiecte se nu fie știute; de oarece cele ce le fac la întineric, într'ascuns, la lumină nu le-ar vrea să se numească după numele lor.

Atunci Apostolul explică purtarea Bisericeii. „Se umblăm cuvințios, ca în timpul zilei” — cuvințios, în înțelesul că se umblăm conștiințios, deschis neavând nimica ce ar cere ascundere, dacă lumea ar fi în condiție se înțeleagă motivele noastre. Ei ar vedea că noi nu avem scopuri rele, ci numai intenții nobile, bune și cuvințioase. Isus Christos Domnul nostru, a fost marea „Lumină a lumii.” (Ioan 8 : 12.) El a fost greșit înțeles, greșit prezentat, greșite tratat de generațiunea sa. În alte cuvinte, el a fost urât din cauza luminei ce el reprezenta. Avem noișe sim mai bine priviți, mai favorabil tratați? Nu! ca și următorii în urmele lui, în măsura care suntem purtători de lumină, vom fi și supuși atacurilor speciale ale satanei, care în totdeauna are servi voitori spre ai întrebuița a persecuta lumina.

Cu toate aceste, fiecă ne costă puțin or mult a umbla pe aceasta cale, întreagă viața noastră e se fie una cuvințioasă, onestă, dreaptă. Viața noastră se fie devotată cauzelor dreptății se veghem continuu că nimic nu facem contrar principiilor dreptății. Sinceritatea, cuvințiosie, onestie de scopuri se stampilează întreaga noastră conducere; și viața se fie așa deschisă ca când lumina zilei luminează și toate secretele sunt descoperite.

Suntem dispuși a pune mare și specială importanță pe cuvântul „cuvinițios” — el înseamnă onestie; și Apostolul se folosește de el, noi credem, într'un înțeles și scop particular. Uitându-ne înjurul nostru astăzi, observăm că neonestia e generală. Nu numai în lume și afacerile ei, unde totdeauna se poate aștepta oareșicare măsura de duplicitate, și adeseori cu abundență, aflăm noi această neonestie în afaceri, ci printre creștinii după pretențiune, în principal. Suntem în cunoștință despre preoți și predicători ai evangheliei cari sau mândrit de neonestia lor, — sau laudat că nici odată nu cred, nici n'au crezut, crezurile sectelor lor pe cari pe din afară mărturisesc că le cred, și prin vot de sfințenie sau legat ale predica altor. Preoți

și predicători inteligenți a toate dominațiunile, astăzi predică publicului aceea ce înșiși nu cred; stau în public pentru dogme și confesiuni car fals reprezintă simțul lor personal. Dacă aceasta conducere nu e neonestă, atunci ce alta e? Astfel își împierresc ei conștiința și se pun într'o condiție de unde nu pot face absolut nici un progres la lumină și adevăr; căci desigur Dumnezeu nu și propune se aibă popor neonest în aleasa sa Biserică. Dacă foarte incurând și grabnic nu se schimbă se devină onestii, își vor avea desigur partea lor cu ipocriții; de oarece ipocriții sunt aceia neonesti.

ONESTITATEA O TRASATURA FUNDAMENTALA A CARACTERIULUI.

Creștinii, asupra tuturor altor în lume astăzi, trebuie se fie onestii și sinceri în profesiunile lor. Ei trebuie se fie onestii cu aproapele lor, cu frații lor; onestii în profesiunea lor de relație cu Dumnezeu și onestii în credința lor El. Dumnezeu nu poate fi amăgit de pretențiunile și profesiunile goale și „cunoaște pe care sunt ai, sai”; și „el nu se uită cum omul se uita; omul se uita la ochi, Ichova se uita la inimă.” (1 Samuel 16 : 7.) Aceasta cercare trebuie și va fi întâmpinată de toți și fiecare, care numește numele lui Christos. Aceia cari iubesc mărirea oamenilor în pierdere de favoarea lui Dumnezeu, cari mai degrabă ar propovădui o minciună decât a espune o cauză or un adevăr nepopular — chiar și de știu că e cauza lui Dumnezeu — vor fi predați minciunii lor. Aceștia, neconsiderat la ce alta ei vor ajunge la urmă, dacă mai târziu se vor schimba prin sbiciuire și umilire și căire, în Regatul lui Cristos de membri nu vor fi considerați vrednici.

Apostolul ne vorbește de unii care „în cu silnicie adevărul în nedreptate.” (Romani 1 : 18.) Aceștia nu sunt cari nu au adevărul, ci aceia favorați de Domnul cu o înțelegere și cunoștință despre glorioasele lui scopuri însă lucră neonest. Ei în cunoștința adevărului în inima și mintea lor secret, dar pentru că e nepopular, și pentru că iubesc favoarea oamenilor și de „frica Fariseilor, și ca se nu fie dați afară din sinagogă, nu-l mărturisesc, ci continuă a încuviința unele eresuri de cari inima lor se rușină. Fătăria aceasta a fost manifestată de unii și în ziua lui Isus; dar e remarcabilă astăzi. (Ioan 12 : 42.) Aceștia au și în adevărul, dar în nedreptate. Ei în adevărul neonest. Ei n'ar avea drept la el pe atâta cât încuviințează falși fi căile, după ce odată le știu.

Întrebăm, ce va deveni de aceștia neonestii? Răspunde Apostolul, că deși au adevărul în oarecare măsură, „Dumnezeu le va trimite puternici rățaciri, se creadă minciuna; pentru că n'au primit iubirea adevărului

n'au primit adevărul din iubire" „— nu i apăsiază pentru valoarea lui proprie, ci răpuesc amăgitor, ipocrit. El declară că Dumnezeu le va trimite rătăcirile spre a „fi ei condamnați." Traducerea din Biblia noastră spune „se fie osinditi," dând de înțeles nimicire în moartea a doua. Traducere după Biblia Grecă dă însă un alt cuget, pe care-l primim ca corect; „Așa că se fie judecați toți aceia cari n'au primit adevărul, dar au plăcere în nedreptate." (2 Tesaloniceni 2: 10—12.) Ei vor ajunge la un loc unde vor fi foarte umiliți înaintea acelor a căror estinare și respect ei așa setos au căutat se o rețină. Ei vor fi văzuți în toate negreșile neonestiei, goliți fiind de vestimântul lor de ipocritie de azi. Mare va fi atunci rușinea lor. Prin rușine, dificultate și căire ei vor trebui se mărturisescă fătăria și să-și retragă pașii lor dacă vor fi se ajungă la viață vecinică. Putem a ne bucura totuș că așa înscurt toate ș orice neonestii și fraude ce prisosesc în Biserica nominală cât și în sistemele, politice vor fi espuse, detronate public, și adevărul și dreptatea și onestia intronate în locul lor.

BETII SI OSPETE RUINATOARE PENTRU CREATURA NOUA.

Lucrurile inumărate în versul 13 sunt într'adevăr lucrurile întunericii, în orice înțeles. Si cu toate că e adevărat, că aceia ce sevărsesc niște atari degradătoare fapte, vor fi absolut refuzați dela orice împărtașire în „sortul sântilor în lumină," cum Apostolul la alt loc ne arată (Galateni 5: 19--21), totuși nu trebuie a ne presupune că „sântii în Christos" sunt învinovați de Apostol cu astfel de lucruri. Din contră, el trage o linie demărcătoare între adevărații credincioși, și numai parțial credincioși. În orice caz, unul ce este pornit spre o astfel de neînfrânare a vechei creaturi, nu este deloc dintre sântii, nu este unul din fii luminei, fii ai zilei; el poate fi printre ei, dar desigur nu unul din ei. El e unul din două: orică numai se asociază cu fii luminei cari se sîrguesc a duce o viață sfântă, pe cât atărnă dela ei, însă el nu lapădă lucrurile întunericii ei continuă pe o cale mijlocie; sau' că după ce au desbrăcat acele lucruri și a devenit un fiu ai luminei, veștind un timp ca un sfânt al lui Dumnezeu, părăsesc această umblare și se întoarce de nou la lucrurile păcătoase. Amândouă le arată atât Scriptura cât și experiența. — Mateiu 12: 43—45; 2 Petru 20—22.

Apostolul deci deosebeste viața sfântă a filor luminei de purtarea unor necredincioși ce ocazional se lapucă în Biserica. Să se observe, că Apostolul nu asupește pe adevărații credincioși de făptuirea unor atari fapte; din contră, el numai trage atenția că aceste reprezintă lucrarea întunericii și noi

ca sântii de Christos se ne pazim de ele, deoarece fiind acelea „lucrurile cărnei" sunt dușmanii „creaturii noi" — căutând ruina ei. „Dumnezeu este lumină și într'insul nu este nici un întuneric," ne spune Apostolul Ioan (1 Ioan 1: 5), și devenirea noastră ca fii ai luminei e măsurată de apropierea noastră de El. Dumnezeu fiind lumină, și întunericul aproape de el nu poate să-l sufere; noi putem a ne apropia de el numai în măsură cum lapădam lucrurile întunericii. Astfel citim, „De aceea ești din mijlocul lor și fii deosebiți, zice Domnul, și necurat nu atingeti; și eu (numai atunci) vă voiu primi la mine, și voi fi vouă drept Tată, și voi mi veți fi drept fii și fice, zice Domnul (Iehova) atotșitorul." — 2 Corinteni 6: 17, 18.

Aceasta însă nu însemnează, că credincioșii veștesc, or pot vești, o viață sfântă ce alinge perfecția. Nu; aceasta e cu neputință lor în starea de azi (1 Corinteni 5: 10), dar însemnează că perfecția sântenie e stindardul către care ei se tind. (Mateiu 5: 18.) Până ei au fost fii întunericii; au fost în mică or mai mare măsură îmbătați cu spiritul lunei și servitori ai poftelor cărnei; „dară v'ați spălat, dar ați fost sântii, dar ați fost îndreptățiți în numele Domnului Isus Christos și în Spiritul Dumnezeului nostru." (1 Corinteni 6: 11.) Spiritul lui Dumnezeu e spiritul or puterea sfinteniei; și aceasta putere în credincioși face urăcios în ochii lor tot ce nu este curat, sfânt, adevărat, etc.

De aceea sfătuvind pe credincioși să se ferească de gusturile mârșave, poftele cărnei pe linia desfătăciunei, nu e se înțelegem pe Apostol ca referindu-se la fornicățiunile și adulteriile și prostituțiile generale, ca fiind sevărsite de adevărații credincioși. Din contră, sântii în Isus Christos erau înalți socotiți de Apostol, și deosebiți de lume în general, de faptele și umblările ei, când a spus: „Căci cele făcute într'ascuns de către dânsii este rușinos ale și spune." Dar el a mers un pas și mai departe, ca, se arate platforma treptată ocupată de Biserica adevărată, declarând: „Nici se nu se numescă între voi, după cum se cade sfinților" lucrările practizate de lume pe linia ospetelor, desfătăciunelor, băaturilor, desfrânărilor, s. a. El arată, că ca toți alții, „altădată au fost în întuneric" — fii ai întunericii și participatori la faptele întunericii — dar „acum însă (sunt) lumină în Domnul; umblând (deci) ca copii ai luminei." (Efeseni 5: 3. 5--8.) Sf. Petru spune aceleasi; spune că până am fost în lume „am umblat în . . . nesațu de beții, în ospete desfătătoare, în petreceri cu beșteri," s. a.; dar acum, lăsând lumea și devenind discipolii lui Isus, ne-am făcut fii ai luminei, și noua noastră conducere de viață pune în mirare pe relații nostri de mai nainte, „Că nu mai alergăm împreună (cu ei)

la aceeași revărsare de desfrântare, defălmând"une. (1 Petru 4: 3, 4.) Lasă se ne amintim cuvintele inspirate, „Căoi după cum ați înfățișat membrele voastre roabe necurăteniei și fărădelegii spre fărădelege, astfel acum înfățișați membrele voastre roabe îndreptăririi spre sfintire... acum scutiți fiind de păcat, și robi fiind făcuți lui Dumnezeu, aveți rodul vostru spre sănătate, iar sfârșitul (va fi) viață vecinică.” — Romani 6: 19-22.

TRIUMFUL IUBIREI.

În capitolul (12), capitolul precedentor la textul nostru, Pavel dădea unele sfaturi Bisericii, privitor la conducerea potrivită a credincioșilor între ei înșiși și față de lume, cu datorințele zilnice a vieții. Consfătuirea pare se acoperă o întinsă regiune a responsabilităților și grijelor și năcazurilor ce fiecare trebuie se le înfățișeze, și spre a ne instrui cum se triumfăm în toate aceste prin puternica armă a iubirei. Evident el sa gândit la vâlul subțir a cinstetei, care adeseori acopere în lumești egoism învârtoșat, arătând că cinstetea or gentilitatea și bine facerea de felul manifestat de poporul lui Dumnezeu, care e inspirat de spiritul sfânt, e singura calitate dependabilă și autentică.

Arată apoi că în lume este oarecare iubire; dar una cu două fete. Trage atențiunea credincioșilor, că din contră trebuie se fie, cu ei în aceasta afacere a iubirei; că „iubirea se fie fără fățerie (înfățișare deșertă).” — „Urâți răul,” el ne îndeamnă. Despre Domnul, pilda noastră, s'au scris profetic: „Tu iubești dreptatea, și urăști nedreptatea.” (Psalm 45: 8.) Așa noi, avem o abzițe rău. Si mai mult, avem să-l urâm și se dorim a ne „lipi de bine.” Inima se fie într'una cultivată și tocnită, adusă la o stare unde se putem zice, „Îmi place se fac voință Ta, Dumnezeuul meu, legea Ta este în inima mea.” (Psalm 40: 9.) Aceasta condițiune de inimă, dorită de toți noi, care se fie plină de simțuri sfinte pentru legea lui Dumnezeu, nu se ajunge momentan or stăbilește supranatural, ci numai prin deligență a ne aplica inima la ea. Psalm 119: 97.

El continuă: „Cu iubire frătească iubiți-vă unul pe altul, cu onoare întimpinăți-vă unul pe altul.” Cât de aurit e acest sfat fraților! Si cât de puțin numai arată să-l urmeze — și cât de mulți să-l neglijeze! Cât de iubiți cât de prețioși, cât de importanți trebuie se fie nouă aceia pe care Dumnezeu-ji iubește — pe aceia cari și-s-a ales șieși, se fie tesaurul său prețios, și mostenitori ai bogatelor sale promisiuni. Căci sunt iubiți lui Dumnezeu, și aceasta se poate cunoaște în care va măsură din credința lor, au se fie iubiți nouă; și aceasta se poate numai prin negarea preferării naturii. Si mai mult, sunt să se întimpine în onoare unul pe altul, „ca

niște aleși ai lui Dumnezeu.” (Coloseni 3: 12.) Sunt se respecteze unul pe altul în spiritul frățietății creștinești; se socotească unul pe altul ca „mai presus de sine,” în unele privințe cel puțin; se considere unul pe altul de membre aceluiasi corp, aceeași speranță, luptându-se după aceeași respirație, întinzându-se orice mână de ajutor spre ajungerea acestora.

Aceia cari înfruntă pe frații și surorile lor în Christos ca mincinoși, etc., deșărdu-i prin cuvinte ori alt-cum, fac ceva ce e foarte serios — ei deșărduază și neonorează lucrul lui Dumnezeu. În aceia măsură, aceștia sunt încă „fi întunericului.” Cât de importantă este însă aprecierea unul de altul, și întimpinarea onorabilă de iubire între frați! Ea este un izvor de inspirație!

Arată atunci că poporul lui Dumnezeu în singurta lor să-si servească se nu fie preștergători (cu părere de rău, ca și cum ar face cu murmur), ci „ferbinți în spirit servind Domnului.” Aceasta invederat se referă, nu numai la respândirea adevărului, ci și la lucrarea, modelarea și clădirea caracterului nostru. Traducerea în Testament se citește: „Se nu fiți lenesi.” Lenea te face se cazi în adormire,” remarcă înțeleptul Solomon. Da, după ce am fost treziți din somnul unde zaceam dibuți, aduși fiind în lumina Zilei noi, se cere ca un pas al doilea, să creștem zilnic în ea. „Tărâna omului lenes” e necultivată și „plină de scări și spinii acopere întinsul ei” — reprezentând caracterul necultivat, ocupat cu lucrurile pădurete ale întunericului. (Mateiu 13: 7; 7: 16; 1 Corinteni 3: 9.) Si mai mult, „îngrădirea de piatră e surpată pe lângă ea, și ne are nici o protecție contra năvălirilor dușmane — el nu are determinare, nu are curaj, ci e lenes. Nu are împrejurul minții fortificațiile clădite ale promisiunelor lui Dumnezeu; și de aceea tot felul de fiare trec și petrec preste ea. Are și el ceva, totuși, și aceste sunt „poftete”; dar aceste îl „omor, căci mâinele sale nu voesc a lucra” pentru mântuirea sa personală. Proverbele 19: 1; 24: 30-34; Filipeni 2: 12.

Apostolul ne terage atenția, că nu avem a fi de aceia totdeauna înstrătați, posomorâți, cari n'au speranță, ci în puterea promisiunelor prețioase făgăduite nouă se fim veseli; „stăriind în suferință” — bucurându-ne în ele, de oarece „micimea de puțin timp a suferinței noastre desăvârșeste pentru noi im chip preste măsură spre a covârși o cumpănă vecinică de mărire,” și „care nu este vrednică de-a fi socotită cu mărirea ce are să se descopere în noi.” „Rugăciunea stăruitoare cu răbdare,” e unul din primele mijloace spre a ajunge noi desăvârșirea ca creaturi noi. Gândindu-se la sărăcia unora din poporul iubit al lui Dumnezeu, ne constătește la simpatie și ajutor — „luând parte în

terebunțele sfinților, urmând ospitalitatea." El ne îndeamnă să punem frâu gurii noastre (Psalm 39 : 2), prin reținându-ne de a blăma și astfel să ne amărăm și să întinăm mințile cu dorințe de rău contra persecutorilor care sunt orbii de Adversar, și mai bine să le dorim binecuvântarea iluminării și a scapării lor din lanțurile domniei întunericului.

El costrânge legăturile iubirii între frați, când arată cât de lipită e și se fie inima noastră unul de altul, de se ne „bucurăm cu cei ce se bucură, și se plângem (simpatizăm) cu cei ce plâng”; că noi să nu fim „cugetători la cele înalte,” și mai bine să ne lăsăm să fi conduși de cele umilite, pentru că „înainte de născere” se cere „umilintă.” (Proverbele 18 : 12) El continuă, că noi nu vom fi atât de nesocotitori de învățătura lui Dumnezeu de se ne facem „înțelepți după a noastră găsire cu cale”; că fiind noi fiii ai Zilei și deci ai Părintelui din cer care manifestă bunătatea sa către toți prin făcând să răsare soarele și preste răi ca și preste buni, „nu vom răsplăti rău pentru rău”; că noi să nu vom „ingriji de cele bune înaintea turor oamenilor,” dând astfel dovadă că avem înțelepciunea de sus „plină de roade bune.”

Gândindu-se la nerăpaosul lumii și spiritul ei certător, gata să se aprinde în tot momentul, ne îndeamnă, că „dacă este cu putință și cât atârână dela noi (să) avem (ținem) pace cu toți oamenii. Iubiților, nu vă rezbunați înșivă, ci dați loc mâinii (respinge dela tine calea ei, nu-i permite să te apuce, stămpără-o cu spiritul îndelung răbdării); căci scris este, a Mea este răzbunarea, cu voi răsplăti, zice Domnul.” Așa dar, „dacă a flămânzit dușmanul tău, dă-i de mâncare (dacă ajunge în lipsă); dacă va fi insetat, dă-i de beut; căci astfel făcând, cărbuni de foc vei grămădi pe capul lui.” Prin conducerea sa față de ei îl vei face să se rusine de a sa.

Mai departe ne sfătuiește: „Nu fi biruit de rătră rău, ci biruește răul cu binele.” Nu îngădui cercările și pricinile năcăjitoare, greșit înțelesurile, și greșit trătările, cari adeseori aduc dureri segerătoare, să te faci amar și or gingaș or rece or nesimpatic; nu, lăsa impresiunile favorabile și prosperioase să te facă mârșit și cu mintea înaltă sau în ochii tăi, sau nepăsător de alții; Domnu!, curând or mai târziu, te aspru în ambele privinți.

El ne amintește, că fiecare Creștin trebuie să se fie supus înaltelor stăpâniri. Căci nu este stăpânire decât dela Dumnezeu, iar care sunt dela Dumnezeu sunt rânduite. Faptul că Dumnezeu a permis deosebitele guverne, nu însemnează că ele sunt întemțiate de Dumnezeu or sunt Regatul lui Christos, după care încă ne rugăm să vie. Ele sunt permise pentru un timp pentru un scop. Când ele au să fie și cum au să fie ele înalturate, nu cade în sarcina Creștinului; lui li este îndejuns să ști, că până ele sunt aici sunt permise de Dumnezeu, și datorința lui este să le respecte. Apostolul ne spune, că Creștinul trebuie să fie respectător de legi. „Dați tuturor datorințele (cuvenite); celui ce cere darea, darea; celui ce cere vama, vama; celui ce cere teama (respect); celui ce cere cinstea, cinstea.” În sfârșit, declară, că fie orice fel de porunci, să sumează toate într'un cuvânt scurt — Iubire. El ne îndeamnă să fim diligenti, și riguroși, în cultivarea acestei supremii calități a caracterului, care este smântâna a toate altelor haruri spirituale. „Știind timpul,” declară Apostolul, știind că timpul e scurt în care noi trebuie să ne clădim în acest caracter, ar trebui să atragă întreagă atenție a vieții noastre la acest lucru. Lasă, iubiți frați creștini, să umblăm cuviincios — să progresăm. Nu înțelegem că înbrăcarea „următurii luminii” or lăpădarea lucrurilor întunericului e o afacere a unei zi. Nu; ea e zilnică. Când Apostolul ne spune „să umblăm,” el însemnează că noi zilnic să progresăm. În fiecare zi trebuie să lăpădăm ceva din lucrurile vechii naturi, și adăugim la lucrurile cele noi, lucrurile luminii. De noi stăm pe loc, suntem necredincioși. Nu avem nici un sigur moment de pierdut dacă dorim să fi aprobați de Dumnezeu de „părtași ai soartei sfinților în lumină.” — Coloseni 1 : 12.

Dacă a fost cuvânt Apostolului să spună sfinților din ziua sa, că „acum e timpul cuvenit, acum e ceasul ca voi să fiți sculați din somn,” cu câtă forță să aplică aceste cuvinte credincioșilor de azi. În lumina clară a deslășurăturii timp profetic, privim că cei de acum trăim tocmai la sfârșitul domniei păcatului și a morții; că noaptea intristare, plângere și durere aproape e trecută; că glorificarea ultimelor membre ale Corpului lui Christos va însemna deschiderea Dispensației Noii de lumină, pace și libertate și fericire eternă. Ah! scumpă Zi, mulțumiri lui Dumnezeu, că acum e aproape! Da, a fost, seara plângere, dar bucuria vine Dimineata, care va răsplăti insuțit tristețea nopții — Psalm 30 : 6.

IOAN SCRIE DESPRE IUBIREA CRISTINULUI

RELATIE INTRE IUBIRE SI AUTORIUL EI — CUM SA MANIFESTA IUBIREA LUI DUMNEZEU NOUA — SUNTEM INDEMNATI SA O IMITAM — DE REMANEM IN EL REMANE SI EL IN NOI — SUCCES POSIBIL NUMAI PRIN SPIRITUL SFANT.

„Cine nu iubește n'a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.” 1. Ioan 4: 8.

(Sfârșit.)

Clauza din urmă a acestui vers e unul din cele mai adese-ori text citat în Biblie; însă chiar așa de adese-ori e citat să susțină teorii greșite. Creștinii științisti fac liberă întrebuintă din el să dovedească că nu există un Dumnezeu personal, ci numai simplu principiu. Urmărind această linie de raționare ne spun că de când Dumnezeu e numai un principiu e nebunie a să ruga lui. Dacă unul intră în vre o problemă dificilă în matematică, el nu să roagă oare și cărui principiu matematic ci merge să consulte ajutoare competente. Așa științistii nu să roagă lui Dumnezeu ci merg să primească ajutor dela vindecători „competenți” pentru atâta pentru vindecare.

IUBIREA O INSEMNAȚA CALITATE CARACTERISTICA

Însă cetitoriului onest însemnătatea e foarte învederată. Iubirea e atributul prominent a caracterului Părintelui în purtarea și lucrarea lui cu Biserica în vârsta Evanghelică și proviziunile (pregătirile) pe cari le-a făcut pentru binecuvântarea omului. El este expresiunea vie a iubirei; și ca un așa stă neîmpărechiat, fiind de sine existator, ne atârând dela nime cu viața nici fiind dependent, pe nimic pentru susținerea și continuarea ei. Când omul va fi iară restaurat la chipul lui Dumnezeu, el de asemenea va fi o expresiune vie a iubirei, însă pe un teren mult mai mărginit decât a Părintelui cores-

„În aceasta fu cunoscută iubirea lui Dumnezeu către noi, că Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul său unul născut, ca să trăim printr'însul.”

Părintele ne-a iubit și aceea iubire la mîșoat or indemnă să facă ceva pentru noi, chiar deși la cauzat sacrificarea tezaurului înlmei sale mai prețios. Ceea ce nouă ni era de mai mare trebuință, înainte de orice alt dar și binecuvântare putea să ne vină, a fost rescumpărarea or eliberarea noastră de sub condamnarea sub care năi am fost născuți. (Romani 5: 12; Psalmi 51: 7.) Pe cât timp această pedeapsă a fost asupra noastră nimic nu s'a putut face pentru noi; căci, deși iubirea noastră, iubirea nu e tot, iubirea mișcă, îndabina, cauzează, însă justiția intră și dirigează toate lucrările perfecte a lui Iehova.

Cât de simplu și scurt e aci spusă istoria mîntuirii! Motivul, făptuirea și beneficiul planului de mîntuire este descris în

aceste câteva cuvinte prețioase. Rădă și despretuiască înțelepții lumii planul desemnat pentru binecuvântarea și ferioarea lor, căci înțelepciunea lor să va dovedi a fi la urmă nebunic în ceea ce privește salvarea lumii din starea ei căzută. „Cine nu iubește n'a cunoscut pe Dumnezeu.” Ne fiind coardă de simț responsiv or simț respunzător în inimă, el nu poate înțelege atitudinea (purtarea și simțul) lui Dumnezeu față de el. La timp ei să vor rușinea de părerile lor prezente.

MANTUITORUL DE TREBUINȚA

Fără un Rescumpărător dorința noastră la viață pe orice plan și în orice loc ar fi fost fără speranță. Așa când alt ochiu de milă nu era, nici mîna să ne ajute, brațul lui Iehova ne-a întins mîntuire. Domnul, Expresiunea („Cuvântul”) perfectă a vocii și hotărârei lui Iehova, a lăsat locasurile fildise de glorie unde era bogat în putere, pozițiune și ocaziuni. S'a pogorât la pămînt și s'a luat forma omului prin procesul conceperei spiritului sfânt, dezvoltare și naștere. El creșcu în înțelepciune și statură până la vârsta de treizeci de ani. Aci, fiind fără pată și perfect, s'a dat o rescumpărare, un preț corespunder, pentru Adam. (1 Timoteiu 2: 5, 6.) Omnia fiind toată condamnată într'un singur om, a putut și a fost rescumpărată de un alt singur om. — 1 Corinteni 15: 21, 22.

Isus s'a dat viața perfectă să fie un preț pentru înlăturarea păcatului lui Adam; și primind noi condamnarea pe baza aceluia păcat (Romani 5: 18.) tot asemenea primim libertate pe baza ascultării perfecte a lui Isus. (Romani 5: 19.) Condamnarea a adus moartea (Romani 6: 23.); liberare dela aceea condamnare aduce viață. Aceasta viața a fost câștigabilă în decursul vârstei Evanghelice a acelor cari au avut îndeajunsă credință a să preda pe sine întocmirilor lui Dumnezeu. Pentru remasul oamenirei ea va fi câștigabilă sub domnia Messianică; căci nu trebuie să se uite aceasta: „El este ispășire de păcatele noastre; și nu numai de ale noastre ci și de ale lumii întregi.” — 1 Ioan 2: 2.

În aceasta este iubirea lui Dumnezeu, nu pentru că noi am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că el ne-a iubit și a trimis pe Fiul său ispășire de păcatele noastre.”

Apostolul ne-ar vroi să înțelegem că iubirea noastră este nimic afară numai dacă ea este o copiere a iubirei lui Dumnezeu; și

dacă este numai o copiere este nevrednică de-a fi paradiată (înălțată) ca și stindard. Cea mai măreată manifestare a iubirii neegoiste e învederată în aranjamentul lui Dumnezeu în aceea că iubirea a îndemnat înțelepciunea lui să desemneze un astfel de plan în care justiția să rămână inviolată (nevătămată) și tot cu aceea ocazie puterea lui să performe rescumpărarea și liberarea rasei vândută sub păcat. Nimic decât bunăvoința curată și sinceră a putut cauza o astfel de cale; de oarece ar fi fost mult mai ușor. Atoiputernicului să înceapă o rasă nouă.

UN INDEX AL VOIEI LUI DUMNEZEU

„Iubiților, dacă Dumnezeu ne-a iubit astfel, și noi datori suntem să ne iubim unii pe alții.”

Concluzia e irezistabilă. Copilul lui Dumnezeu care, din alegere or preferință, s'a nvoit să și schimbe voia pentru voia lui Dumnezeu e doritor a discerne toate premergerile harului divin care îl îndreaptă la o cuprindere mai clară a acei voinți. Dacă vedem în Cuvântul lui Dumnezeu că el urește răul, păcatul, noi încă îl urâm pe dată; căci judecata lui este acurată și planul lui dependabil. Și dacă vedem că iubirea lui să îndreaptă asupra aterei clasă de ființe, neînsemnați și desprețuiți cum ei poate vor fi în ochii lumii, iubirea noastră merge acei clasă, având credință că Părintele ceresc n'ar iubi ceva ce ar fi cu totul nevrednic de iubirea lui. Oricare altă atitudine decât aceasta ar fi premejdioasă creaturilor noi; însemnând punerea judecății noastre înainte de a Părintelui. Ar fi ca și cum am zice că noi cugetăm că el este prea ușor în afaceri; că el să lasă a fi cuprins de niște refuzaji ai societății civilizată; că noi nu putem fi astfel înșelați; că noi avem mai multă experiență, etc. etc.

„Pe Dumnezeu nimenea nu-l a văzut vreodată; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și iubirea lui desăvârșită este în noi. În aceasta cunoaștem că rămânem într'insul și el în noi, fiind că ne-a dat din spiritul său.”

Chiar și în starea lui perfectă omul este așa constituit de nu poate vedea mărirea lui Dumnezeu și să trăiască. El poate învăța despre Dumnezeu prin mesaje, instrucțiuni, prin lucrările și purtările sale cu alte creaturi. Omul căzut păstrează încă ceva din mărirea originală a chipului și asemănării lui Dumnezeu în care el a fost creat, și unele manifestări imperfecte a caracterului lui Dumnezeu sunt a fi aflate; dar în creaturile noi în Christos să asteaptă manifestări mult mai însemnate ale caracterului lui Iehova; și în viața Domnului Isus ceea mai completa manifestare a lui Iehova e făcută. — Ioan 14:7.

DUMNEZEU LOCUEȘTE ÎN NOI

Dacă ne iubim unii pe alții și în măsura care ne iubim suntem actuați (or mișcați) de motivul ce e atât de învederat în Părintele ceresc; și în aceea măsură Dumnezeu locuiește în noi. Însă nu însemnează că Dumnezeu ca și persoană este în lăuntrul nostru, or că noi suntem obsedați, dar că principiile dumnezeiești cari îl fac pe Dumnezeu ceea ce e funcționează deasemenea în noi. Iehova Dumnezeu desigur e o persoană, dar aceea persoană nu e împărțită nici resfirată în volens-nolens prin univers; cum Pantheismul ne-ar vroi să credem.

În Scriptura noastră românească s'aveștie că „iubirea lui desăvârșită este în noi” dacă ne iubim unii pe alții. Literal textul e în Grezice: „Iubirea lui, fiind perfecționată, este în noi.” Ambele cugete sunt bune și edificatoare. Iubirea lui Dumnezeu manifestându-se cu desăvârșire în trimiterea Fiului său să moară ca Rescumpărătorul omului, e în noi dacă avem mintea care a avut-o Isus Christos, dacă avem dispozițiunea sau bunăvoința a ne pune viața pentru frații lui și pentru beneficiul lumii. Dacă iubim pe frații Domnului pentru cauzele cari el ia iubit, și pentru că Iehova îi iubește, mai curând decât pentru ornamentele (imbrăcămintele) fantastice, prătare, talent or conducere, atunci același fel de iubire care el a arătat-o în formă desăvârșită e în noi, cu toate că numai într-o măsură mai mică.

Ni să dă asiguranta de unitatea scopului ce există între noi și Părintele ceresc în faptul că el ne-a dat din spiritul său. Ungerea pe care am primit dela el rămâne în noi și spiritul lui mărturiseste împreună cu spiritul nostru că suntem în relație cu el ca fii. **Not** știm că spiritul, puterea sau influența sfântă a lui lucrează în noi de oarece de când suntem ai lui suntem abili a ne subjugă corpul, mintea și voia la lucruri și scopuri comendabile ceea ce nu am putea în puterea noastră. Spiritul sfânt al lui Dumnezeu onerează în noi spre destituirea (înălăturarea) ideilor și scopurilor cari odată ne-au stăpânit. Numai puterea omenească nu ar fi îndejuns să facă aceasta.

PRIVIRE ȘI MARTURISIRE

„Și noi am privit și mărturisim că Tatăl a trimis pe Flul Mântuitor al lumii. Cine va fi mărturisit că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu.”

Apostolul a privit și a mărturisit într'un mod foarte personal, precum și toți ceilalți Apostoli (Ioan 1:14); dar noi care n'am văzut pe Isus în corp vedem pozițiunea lui în planul divin și vedem importanța lucrului său spre îndeplinirea acelu plan. Deși nu am

văzut „Cuvântul” viu, noi vedem Cuvântul scris, despre care mărturisim tuturor că au văzut și au auzit.

Acei dintre noi cari în realitate credem că Isus e Fiul lui Dumnezeu nu vom avea nici o dificultate în a ne mărturisi credința, chiar deși o astfel de mărturisire întâmpină desprețuri dela lume. Calea de a-și mărturisi unul credința nu e numai prin cuvinte, cari pot fi repetate papagal, ci prin literal, expunând la lumină faptele, învățăturile și viața lui Isus în modul sugestionat de Apostol. (2 Corinteni 4: 10.) Oricine făcând astfel să predă aranjamentului divin și, în decursul timpului acceptabil, e înfiat în familia divină, apropiindu-se de Dumnezeu prin credință în meritul lui Isus. Iehova îl primește de împreună-sacrificător cu Christos, și începe într-o viață nouă hotărâtă să se termineze într-o nouă și glorioasă viață de gradul mai înalt, natura divină. Relația de părinte și fiu e astfel stabilită. Puterea divină energiază lucră într-un astfel; și el rămâne în aranjamentul lui Dumnezeu pentru binecuvântarea sa și spre îndeplinirea tuturor scopurilor lui Iehova în el și prin el.

CREDEREA SI PROBAREA IUBIREI

„Si noi am cunoscut și am crezut iubirea pe care o are Dumnezeu către noi. Dumnezeu este iubire, și cine rămâne în aceasta iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el.”

Dacă aceste cuvinte ne-ar veni dela unul neexperimentat nu ar avea decât puțină greutate, însă în cazul de față, întregă viața mărcată de experiență a Apostolului și din poia acestor cuvinte simple. Tânărul ce umbla pe țărmurile Galileii cu Domnul și Învățătorul său, și când străbătea multimele cetății lui David, invederat avea acea rară combinație a iubirei și loialității care l'a facut un obiect de atracțiune specială Domnului. Acum Apostolul era bătrân; ultimii înviați dintre cei doisprezece, și multe au fost experiențele și schimbările prin care el ajunsese la pustia Insulă Patmos. Cală delă Rusali la Patmos a fost una plină cu spini și piedeci și pietre, privită din punctul de vedere a confortului omenesc. Dar cum anii au înaintat iubirea concepută în el a crescut, încât la urmă nici unul din cei doisprezece n'a fost mai stăruitor, nici unul mai delicat ca iubitul Ioan.

Dacă el nu știa că Dumnezeu îl iubește, și dacă nu o credea iubirea lui Dumnezeu către el în îndeplinul înțeles a Cuvântului n'ar fi fost instare a terece prin toate câte a trecut și experimentat pentru mărturia lui Isus și Cuvântul lui Dumnezeu. Si cum a știut el că este iubit de Dumnezeu? Insuși Domnul său ia spus: „Tatăl însuși vă iubește.” — Ioan 16: 27

Dumnezeu e iubire, dar nu însemnează că iubirea e Dumnezeu, cum ne-ar vroi. „Christian science” și să credem. Greșala lui Adam a fost în făcând pe iubire Dumnezeu, și astfel destituind pe Iehova din poziția cuvenită numai lui de ocupat. Acel care rămâne în strălucirea solară a iubirei dumnezeesti, rămâne în Dumnezeu, rămâne în marginile planului său; și dacă stăruiește în exorcitarea aceași iubire care Dumnezeu o are și exercită, caracterul lui Dumnezeu, spiritul său, dispozițiunea sa, rămâne într'insul.

DISPENSATORI DE RAZA SOLARA

„In aceasta este desăvârșită iubirea între noi ca să avem îndrăzneală în ziua judecâței, fiind că ce fel este acela astfel suntem și noi în lumea aceasta.”

De trăim în iubire și prin aceea ne arătăm preferința pentru caracterul lui Iehova asupra celui natural al nostru, putem avea confidență în ziua (judecâței) deciderii finală a destinației noastre eterne; fiind siguri că Părintele își va aproba caracterul, fie acest caracter în el or în noi. Cu cât avem mai mult din caracterul său atât putem fi mai confidenti despre aprobarea noastră.

Precum Iehova este via personificare a iubirei în relația lui cu lumea, tot așa să așteaptă și dela noi să fim personificări ale iubirei în relația noastră cu lumea. Lumea însă este împiedcată de orbire a vedea fazele și pregătirile iubirei lui, Dumnezeu pentru ei. Valul ignoranței, superstițiilor și lacrimilor întunecă în mințile lor strălucita frumusețea a caracterului și planului lui Dumnezeu. Si dacă el și scopurile lui mărețe sunt necunoscute, sau, dacă sunt numai parțial cunoscute, sunt de oameni nesocotite, noi cu facultăți extrem mai mici și cu numeroasele imperfecțiuni ale cărnei nu ne putem aștepta la alta decât a fi disestimați.

„Temere nu este în iubire, ci iubirea desăvârșită dă afară temerea, fiindcă că temerea are chin de pedeapsă; și cine să teme nu este desăvârșit în iubire.”

Partea negativă a iubirei a aci arătată. Ceva este ce iubirea nu produce, și aceea este teama. Spaima or frica poate ar fi cuvintele mai potrivite aci; altcum nu este distincție (deosebire) între teama sclăvii și respectul reverențial, care e deasemenea exprimat în Scripturi prin cuvântul temere. Ni să spune că carte de amintire să ține pentru cei ce să tem de Iehova, și cugetă la numele lui.” (Malachi 3: 16.) Asemenea Domnul a fost ascultat pentru temerea sa de Dumnezeu (Evrei 5: 7), și „lăuntru său deschide Iehova celor ce să tem de dănații,” etc. — Psalm 24: 14.

IN IUBIRE NU ESTE SPAIMA OR FRICA

Dar unde iubirea perfectă locuiește, frica nu și poate păstra rădăcinii. Frica poate să miște pe unul la penitență (pocăință, cum e cazul multor în pocăindu-se de frica iadului), și poate să-l miște la convertire, dar nici când și nici odată la pașul să facă o consacrare de sine lui Dumnezeu, și fără o consacrare alți pași sunt mult nefolositori.

Cu cât iubirea e mai desărvârșită cu atât mai cu desărvârșire ea destituește frica. Cele două sunt contrare și nu pot locui în aceea inimă la același timp. O iubire perfectă nu necesitează un organism perfect, cu toate că perfect a o exprima, sau perfect a o transala (or transforma) în fapte vii să cere perfectă înțelepciune, perfectă justiție, perfectă putere, precum și un corp perfect. Iubirea perfectă însemnează bunăvoință și binevoință curată, nepătată și nemurdărită de pizmă și invidie or amărăciune, și chiar nici dorință la ele. Iubirea „nu întărită la mânie,, nu pune în socoteală răul,, ne spune alt Apostol. Ea nu făptuește nimic ce ar cauza în alții neplăcere și nu caută ocaziuni de a să resbuna pentru neplăcerile făcute ei. Si de noi avem aceeași dispoziție, același simț, bun, ce îl are Iehova către toate creaturile, noi rămânem și locuim într'insul; și de rămânem într'insul care e omnipotent (atotputernic) nu avem cauză pentru temere. Iubirea deci ne pune în atingere cu toate cele trebuincioase binelui nostru. Nu ne vom ruga noi după ea, nu ne vom sîrgui noi să o câștigăm de ce mai în abundență, și nu ne vom sîrgui că cu mare îngrijire să cultivăm stratul ei (inima), plivindu-l de orice afară din armonie cu buna ei creștere și desvoltare?

„Noi iubim pentru că el ne-a iubit întâi.”

Dumnezeu e fântâna iubirei. Din și dela el s'a început. Razele călduroase a iubirei sale au fost cari au stârnit o viață responsabilă în noi. Cum căldura soarelui primăvara intră și desvoltă inima mugurului, fie într'o violetă or un simplu dandilion, așa o cunoștință de iubirea Părintelui care deja ni s'a arătat prin dăruirea tezaurului său mai prețios, Fiul său, a intrat și alărgit inimele noastre, fie că acele inimi sunt corpuri mult or mai pușin nobile.

A IUBI PE AI LUI DUMNEZEU.

„Dacă zice cineva că iubește pe Dumnezeu și urărește pe fratele său, mincinos este; căci cine nu iubește pe fratele său care l'a văzut, nu poate iubi pe Dumnezeu care nu l'a văzut.”

Aci e ghimpele creaturei noi. Tendința (poate fi zis și obiceiul) este a conjura o concepție sentimentală despre Dumnezeu, care în realitate nu e decât o personi-

ficare a dorințelor și preferințelor noastre personale, spunând atunci că iubim pe Dumnezeu și tot atunci negând or tăgăduind iubirea noastră celor asupra căror el s'a pus iubirea sa. Dacă Dumnezeu îi iubește, trebuie să fie iubiți și de noi.

Acest pasaj or vers nu însemnează că avem a iubi pe poporul lui Dumnezeu pentru imperfecțiunile variate și numeroase ale lor, ci chiar pentru contrariul. Carnea or personalitatea lor poate or poate să nu fie atractabilă (atrăgătoare) or prezentabilă nouă (și probabilitatea e că ei nu vor fi); dar noi nu suntem chemați a iubi unii pe alții pentru prezentabilitatea personală, nici pentru chipul, caracterul lui Christos în fiecare. A vedea chipul lui Cristos în careva din următorii lui, ne trebuie credință; de oarece faptic vedem numai fragmente ici și colea. Dar prin deosebite probe să poate demonstra că este prezent, tocmai cum probăm prezența lui în noi înșine.

Uncei minți lipsită de experiență îi este greu a crede că apa este elementul principal în constituția unui creion; cu toate aceste apa și carbonul sunt aproape singurile substanțe ce fac creionul. Această să poate ușor demonstra prin foc. Așa și prezența chipului lui Cristos nu e atât bine discerută or atât de bine demonstrată, dacă e prezent, ca în focul cercărilor și probelor credinței și credincioșiei. Recordul și istoria remasă de credincioșia următorilor lui Christos în cursul vârstei evanghelice devine nouă dovadă temeinică de chipul lui Christos în viațele lor. Noi iubim și admirăm credincioșia și victoria lor și concluzăm, că dacă spiritul lui Dumnezeu în organizmele lor imperfecte face din ei o arătare admirabilă nouă, desigur atunci autorul și fântâna acelui spirit e mult mai mult de-a fi admirat decât orice care din copii lui imperfecti.

PORUNCA NOUA.

„Si aceasta poruncă avem dela dânsul, că cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.”

Porunca pe care ne dat Iehova a fost prin Fiul său, care e Capul peste corpul său. El a zis: „Poruncă nouă vă dau, ca să vă iubiți unii pe alții după cum eu v'am iubit.” (Ioan 13: 34.) Prin Isus ni s'a așezat un ezeplu perfect. El s'a dat predat cu întregitate spre binecuvântarea și beneficiul ucenicilor lui. El nu numai că a instruit în multe și despre multe lucruri bune, ci s'a dat și pe sine, adâncul interes al inimei sale spre binele și fericirea lor, continuând a face aceasta chiar până la moarte. „Nime nu are o mai mare iubire ca aceasta ca cineva să și pună sufletul pentru pretinii săi.” — Ioan 15: 13.

Accasta poruncă e una care însemnează jertfă. Cerințele fundamentale a legii divine sunt că să iubim pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea și puterea noastră și pe aproapele ca pe noi înșine. Dar aceste cerințe sunt făcute tuturor creaturilor inteligente. Nime nu e cerut, or zis mai bine, forțat să intre într'un legământ de jertfă, dar odată intrând în el de voie liberă e obligator

asupra legătorului sau jertfitului să fie credincios. Si acestor sună această poruncă nouă. Nu putem pretinde a fi ucenicii, or învățăcelii Domnului, până nu avem iubire pentru frații lui; căci „într'aceasta vor cunoaște toți că mi sunteți ucenici, dacă aveți iubire unii către alții.” — Ioan 13 : 35.

Z' 20-39.

SERVICIUL PEREGRIN.

UNELE adunări și mai mulți frați din mai multe locuri se plâng că sunt foarte arătați, cercetate, dacă nu de tot uitate, și cer trimiterea fratilor vorbitori mai adeseori, preferabil Duminica. Cunoaștem și noi că unele adunări au fost mai cercetate decât altele, și ne punem toată silita a corecta or a reforma aceasta stare prin întocmind mersul Peregrinilor — adică, a fraților vorbitori — cu un serviciu uniform. Fără îndoială, la început va părea cam greu și vor urma unele nereușiri, precum se întâmplă cu începutul oricărui lucru, atât fraților Peregrini cât și adunărilor; lasă însă să nădăjduim că rezultatul va fi cel mai binecuvântător.

Asociate în sarcina acestei importante părți de lucru a Domnului sunt trei partide: 1) Societatea; 2) Peregrinii; 3) adunările. În sarcina Societății cade împărțirea și îndrumarea fraților Peregrini, cheulala lor, etc.; partea fraților Peregrini este: se urmeze îndrumările, desemnate după putința lor mai bună, precum și se studieze lecțiile lor bine spre clădirea celor care le servesc; în sarcina adunărilor cade să aranjeze adunare și să se întrunească pe ziua numită, dacă e preste săptămână, se adună seama — chiar și dacă trebuie să jertfească două sau trei ore de lucru din aceea zi prin lăsând lucrul mai de vreme în interesul spiritual și a vieții lor viitoare care va fi vecinică. Dacă fiecare din cele trei partide mai sus numite ș'ar face datoria cu iubire, cu sirguintă, cu supunere și un singur scop în privire — acel de a gloriifica pe Dumnezeu și a ne edifica unii pe alții — noi de aici nu avem îndoială că suma înmărmare de binecuvântare ar fi experimentată.

Dar se nu se uite, că aceștia iubiți frați sunt de același dări se stee cu săptămânele și cu lunile în sarcina fratilor, nu vin că nu le place să jertfească, etc. Ei sunt în serviciul Regelui, trimiși în numele Domnului de So-

cietate, cu vestea adevărului se vă ospătezo în lucrurile spirituale spre edificare, spre în-aurajare și spre creșterea în harurile spiritului. Numai ni cazuri extraordinare sunt ei presupuși se stee mai mult de două (2) zile într'un loc. Ei nu vin se fie serviți ci se servească (Mateu 20 : 28) și nimic extraordinar pe linia mâncărilor, etc., dânsii nu așteaptă.

Deci, toate adunările — includat și cei unde se află numai câte unul doi — cari voesc se fie cercetate cum e mai sus sugerat, se binevoiască a umplea cu îngrijire forma de mai jos, se o taie și ni o trimită nouă imediat. Atenția se trage îndeoseb bătrânilor se nu neglijeze aceasta, dacă serviciu peregrin se dorește.

(Această se fie umplută de fiecare adunare)

Comuna.....Plasa.....Județul.....
 Câți sunt cari de regulă se adună, includat cel numai interesanți?
 De câte ori vă adunați Duminica?.....la câte
 ore? a. m.....p. m.....In ce zile din săptămână?
 la câte ore?.....Cât de adeseori dorți Pe-
 regrini?.....Cât timp rezonabil dorți se stee cu voi?
 De astfel se întâmplă, voiși Peregrini
 preste săptămână?.....Vei face adunare în aceea
 seară?.....Numele unul frate la care numitul se viuă?
 De ce gară sunteți mai aproape?
 Câte kilometre dela gară?.....Ce sat în care sint frați
 se află mai aproape de satul vostru spre răsărit
 spre meazăzi.....spre apus.....
 spre mează-noapte.....Cam câte kilometre în fie-
 care direcție?.....

CONFERINȚA STUDENTILOR DE BIBLIE LA OCNA-DEJULUI.

Sămbătă, Duminică și Luni: 25, 26 și 27. Septembrie 1920.

LA CONFERINȚĂ ținută la Brebi, Jud. Sălaj, la 11—13. Aprilie a. c., s'a decis că conferința următoare se va fi la 25 și 27. Septembrie l. c. Noi nădăjduim că nu vătămăm simțurilo participătorilor dela trecută conferință când anunțăm, că conferința viitoare s'a schimbat, și înloc se fie la Stremț, va fi la Ocna-Dejului.

Sunt mai multe cauze decât una de ce conferința se nu fie la Stremț, și credem, că frații din Stremț, neavând voință de-a lor, ci numai a Aceluia căruia s'a predat, cu bucurie și vor jerfi conveniența lor în interesul celor mai mulți. Deși celora din jur ar fi ușor a se adușă la Stremț, ar fi mult mai greu celora cari vin cu trenul, având a călători pe jos dela ultima gară—Ukiug—cam 26 de kilometre.

La Ocna-Dejului însă toate avantajele pentru conferință să prezintă. Hala muncitorilor locali s'a asigurat, în care încap cam la 500 de oameni. Locul cade la centru pentru frații din Județele Bihor, Sălaj, Solnoc-Dobâca, Bistrița-Năsăud, Cojocna, și asemenea pentru frații de pe câmpie. Trenuri vin dela Zălav, Baia-Mare, Bistrița și Cluj. În ceea ce privește locuințele indecursul conferinței, frații dela Ocna-Dejului ne asigură de loc pentru toți câți vor veni — cât de mulți —

(Această parte se fie umplută numai de aceia cari voesc
Turnul de Veghere)

Numele.....

Comuna..... Poșta ultimă.....

Județul..... Pe un an..... lei, pe șase luni.....

..... lei.

Vă rog aflați alăturat cu numele și adresa mea de mai sus un mandat poștal care mă pune în lista cetitorilor **TURNULUI** de **VEGHERE** pe.....

Pentru sărați în Domnul: Vă rog binevojiți ami trimite **TURNUL** de **VEGHERE** pe..... fără bani, nefiind în stare al plăti.

P. S. Acels cari îl cer pe bani se tragă o linie pe șirele dinjos; cari fără-bani, se tragă o linie pe șirele de mai sus.

bine înțeles că de hrană se va îngriji fiecare pentru sine. Alimente de hrană însă se pot avea și în orașul Dej.

În ultima zi, s'ică luni (fiind și sârbătoare), se va aranja să fie botez. Toți aceia cari din susnumitele Județe asti simboliza consacrarea lor în moartea lui Christos prin afundare în apă, se ica seamă de seapasta. Haine pentru botez s'au pregătit de către Societate.

Conferința se va începe Sămbătă, 25 Septembrie, la orele 2.30 p. m. Însă Sămbătă înainte de amiază pentru strângerea fraților, etc. Pentru frații din jurul Clujului se observă, că dela Cluj un tren pornește la 5.30 a. m., și acceleratul la 4.00 p. m. Pentru frații de Maramureș și Județul Satu-Mare se anunță, că un tren pornește din Baia-mare la 2.00 a. m. (accelerat-personal) și unul la 8.30 a. m. Trenul dela Rodna-Vechă pleacă la 4.10 a. m. și dela Bistrița la 5.00 a. m., asemenea unul pleacă la 3.00 p. m. Frații cari vor veni din părțile Sibiului, Aradului, Hunedoarei nu trebuie se vna până la Cluj, ci numai până la Apa-hida, unde pot aștepta trenurile dela Cluj spre Dej.

Nădăjduim în iubirea și providența Părintelui nostru Cereșe, că conferința mai sus propusă va fi una de binecuvântare pentru fiecare, pentru edificare, incurajare și intraripare de iubire și lucruri bune. (Evrei 10: 24, 25.) Zilele prezente sunt furtunoase și grele pentru Creștin, dar ziua nouă se apropie și cu atât mai mult cu cât vedeți ziua apropiindu-se se ne adunăm. Avem nădejde se așteptăm multă binecuvântare dela conferința viitoare.

CĂRȚI de STUDIAȚ BIBLIA

SERIA I, „Planul Divin al Varstelor”, da o descriere a planului divin revelat în Biblie așa cum el să relatează la și explică trecutul, prezentul și viitorul negoșierilor lui, într'un mod mai armonios, mai frumos și mai rațional decât e în general înțeles. Conține 356 pagini, legat în pânză, inscripția aurită 50 lei.

SERIA II, „Timpul a Sosit”, tratează Cronologia Bibliei, asemănarea și timpul renașterii Domnului, Iubileele, Antichrist când și cum va veni. Conține 333 pagini, legat în scoarțe tari din hârtie bună 50 lei. (Celelalte volume din serie sunt în traducere.)

MANNA CEREASCA, o carte ce conține pentru fiecare zi în an un text Scriptural cu comentarii (explicări) din *Turnul de Veghere*, care să citească di-mineața. Această carte este foarte de mare folos pentru toți creștinii de toate felurile. Cartea e așa făcută că ține pe viața întreagă și lecțiunile ei apar tot nou. Este legată frumos 15 lei.

Carte de Cântări cu Note, conține 244 de cântări alese și traduse din cartea engleză „Millennial Dawn” 15 lei.

Cărticic ă de în trebări la studiarea Volumului I.